

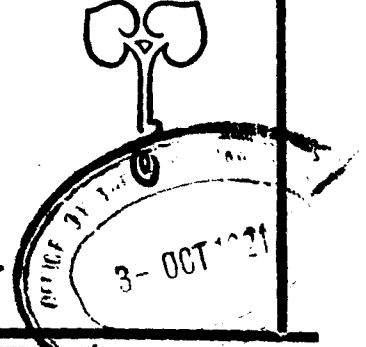
Vol. XXI]

August, 1921

[No. 3

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .

ENGLISH & TAMIL.

TIT-BITS

OF

ANIMAL LIFE

செந்த வந்தமான் ஸ்தலம்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
K. CHENGALVARAYA AYYAR, B.A., B.L.,

Member of the S.P.C.A.

சென்னை சி. ஐ. சி. சங்கத்தின் மெம்பராகிய

கே. செங்கல்வரைய அய்யர், பி.ஏ., பி.எஸ். அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PUBLISHED QUARTERLY.

TLE Poles 2 Animal Life

V811. No 3 August 1921.

DL

KZ m 211, No 1 TB

N 21. 21. 3

197917

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாம்.

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை.

சம்புடம் XXI.]

AUGUST, 1921-ஸ்ர ஆகஸ்டுமீ.

[இலக்கம் 3]

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXI.—Number 3.

August, 1921-ஸ்ர ஆகஸ்டுமீ

CONTENTS	PAGE	அட்டவணை	பக்கம்
IN ENGLISH		தமிழில்	
Princely Gifts and Bequests for Teaching Kindness to Animals.	21	மிருகங்களை நாகரிகப்படுத்தும் வழி	25
Lincoln, Lover of Animals.	"	பூச்சி புழுக்களைக் கொல்ல ஏற்பாடுகள்..	27
Omaha Juniar League...	23	வர்த்தமானக் குறிப்புகள்	30
Teaching Kindness in the Home.	"		

Princely Gifts and Bequests for Teaching Kindness to Animals.

HUMANITARIANS everywhere will be delighted to know of the following princely gifts and bequests for spreading humane literature for kindness to animals:—

(1) A great friend of the helpless, Mr. Almon A. Locke, recently made a gift of 10,000 dollars for the noble purpose of Teaching Kindness to Animals in the Public Schools of Tarrant County in the United States of America.

(2) A bequest of 150,000 dollars has been made to the Pennsylvania Society for the Prevention of Cruelty to Animals under the will of Miss H. F. Massey of Philadelphia.

(3) The Hamilton County S.P.C.A. of Cincinnati, Ohio (U.S.A.), gets real estate worth at least 150,000 dollars, under the will of Miss Elizabeth Miller.

(4) The American S.P.C. of New York City gets 100,000 dollars, and the London and Provincial Anti-Vivisection Society gets 50,000 dollars, under the will of General Rush C. Hawkins.

(5) Dr. G. L. Miller left 100,000 dollars as the income of his estate to the Nebraska Humane Society (U.S.A.).

Lincoln, Lover of Animals

By Sydney H. Coleman

THE world has so long applauded the great work of Abraham Lincoln in freeing the slaves that it has lost sight of or ignored his great love for dumb animals. How heavily the wrongs of the blacks must have weighed upon his great heart becomes much clearer in the light of his

boyhood insistence upon justice being done to his speechless friends. Had Lincoln lived but a short time longer, it is only fair to assume that he would have been one of Henry Bergh's staunchest supporters in behalf of abused and neglected animal life.

Years before there was any organized movement in America for the Prevention of Cruelty to Animals, Lincoln was busy in their behalf. Among the very first essays which he wrote was one entitled 'Cruelty to Animals,' in which he set forth the theory, now so generally accepted, 'that to give pain to dumb animals was contemptible, cruel and wicked.'

Lincoln grew to early manhood under strenuous, frontier conditions. The men and women with whom he associated were of that rugged, pioneer type that dared to force their way into new territory and wrest their living from natural resources. The woods abounded in game which furnished much of their food and clothing. The gun was a necessity in every home. Every boy was taught its use and assisted in filling the family larder by killing the wild animal life which surrounded them. Lincoln developed in this environment. In its rugged sports none could excel him. His athletic prowess was widely known then as it is applauded and admired by the boys of to-day. Yet in one particular he was different. He never could endure seeing animals wantonly destroyed and never took any pleasure in hunting.

His aversion to hunting was set forth later in life by his own pen. 'A few days after the completion of his eighth year,' he wrote of himself, 'in the absence of his father, a flock of wild turkeys approached the new log cabin, and

Abraham, with a rifle-gun, standing inside, shot through a crack and killed one of them. He has never since pulled a trigger on larger game.

Lincoln and his Pig

The story of his pet pig, which was told in the columns of this magazine on page 104, Vol. IV, No. 5, was another evidence of his boyhood interest in animals. It will be recalled that at the age of six he was given a suckling pig by a neighbour. He soon taught it to eat and it became a great pet. As it grew up he carried it with him into the woods. When it became too large to carry, he taught it to carry him and he took great delight in riding it into the woods where he helped it to find the nuts it enjoyed.

One day his father informed him that he was going to kill the pig to furnish food for the family table. But Abraham outwitted his father by dashing off into the woods with the pig, where he remained all day. He planned to repeat this performance in the morning, but his father arose before he did and shut the pig up in the smokehouse and the boy could not reach the button to get in. 'And I got sick,' Lincoln told his friend on relating the incident. 'Could not eat any breakfast, went off into the woods and stayed all day, and when I came in at night I saw my pet dressed and hanging from a pole near the house, and I began to blubber. They never could get me to take a bite of the meat, neither tenderloin nor rib nor sausage nor souse.'

When the Lincoln family moved from Indiana to Illinois, Abraham was a good-sized boy. The family, with others, moved with ox trains that made their way slowly through the forest. It was in late fall and the streams which they forded were frequently covered with a skim of ice that the oxen broke as they waded across. Among the party was a small pet dog which followed behind the wagons. One day the dog strayed into the woods and failed to catch up until they had all crossed a wide and rapidly flowing stream. Missing him, they looked back, and there on the opposite bank, the little fellow was jumping and whining

but not daring to try the thin ice nor swim the stream. The party was anxious to be on its way and no one cared to drive a team back for the dog. 'But I could not endure the idea of abandoning even a dog,' related Lincoln. 'Pulling off shoes and socks, I waded across the stream and triumphantly returned with the shivering animal under my arm. His frantic leaps of joy and other evidence of dog's gratitude amply repaid me for all the exposure I had undertaken.'

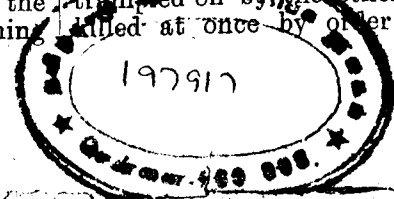
Rescues Young Birds

In later years, when Lincoln was a young attorney riding about the circuit on horseback he gave further evidence of his deep-seated love for animals. On one occasion, he found a squealing pig mired in a bog. Without thought of himself, he waded into the mud and relieved the distressed creature. At another time, he passed two little birds that had been blown from their nest. Their chirping and fluttering caused him to go back to their rescue. 'I couldn't have slept,' he protested to his smiling companions when he had overtaken them, 'if I had not restored them to their mother.'

What an insight these homely anecdotes give us into the character of Abraham Lincoln. No wonder he was able to do mighty things to relieve distress and abate oppression when he finally came to the presidential chair. It is because of his constant pursuit of justice and fair play for all sentient life that America pays him homage as her most loved countryman.

Overcrowding of Horses

Secretary McCurrie and Officer Hennessy, of the San Francisco Society for the Prevention of Cruelty to Animals, went to Suisun recently and learned from interviewing a number of persons that a shipment of four carloads consisting of 160 horses from Oregon had arrived at Suisun on route to Petaluma to be killed for chicken-feed about a week previous. The horses had been five days on the road. On arrival at Suisun twenty-five were dead and six were down and were being trampled on by the others. These were killed at once by order of the station

agent and together with the other dead horses made two carloads which were taken to Petaluma.

Twenty to twenty-two horses constitute a carload, so it is easy to figure this being a case of extreme overcrowding. No one who witnessed the shipment would swear to a complaint and no prosecution could be made. A second shipment was watched but the stock arrived in good condition and were not overcrowded. The case was then reported to the United States district attorney, this being an interstate shipment, and the matter is now being investigated by him.

Omaha Junior League

LAST November the Nebraska Humane Society established a humane education bureau under the direction of Miss Eleanor Dickman to promote instruction along humane lines, especially among the school children of the city. Miss Dickman has met with remarkable success in the few months since she undertook the work. Her method is to organize Junior Leagues. The members sign an application which has to be approved by their parents in which they promise.

To be kind at home, at school, and at play. To protect all life.

To help enforce the laws for the protection of birds and animals.

To watch for acts of cruelty and try to prevent them if possible.

To promote the Junior League by telling of its usefulness.

To do all I can to keep myself well and strong.

By requiring the signature of the parents, the Society is assured of having considerable missionary work done, as the question of signing or not signing the application is sure to be discussed when the child takes home his application blank. Every member of the Junior League is entitled to a membership card and a pin.

To date, Miss Dickman has delivered fifteen illustrated lectures in eleven schools before 1,600 children, of whom nearly 600 have been enrolled in the League. Miss Dickman is daily receiving proof that the Juniors are doing active humane work.

Not long ago one junior member reported to Miss Dickman as follows:

One evening a lady came to our house and told us that a little puppy had been severely injured by a big boy kicking it in the neck. It rolled over several times and then lay there feebly wagging its tail.

I went and made it a bed between two houses and then I watered and fed it. I had to feed him out of my hand at first, but later it ate of its own accord. It could not be persuaded to drink. So I moistened my fingers with some of the water I had brought over and the pup licked them gratefully.

As it was growing later and darker and colder every second, I brought the puppy into our basement, and made it a bed down there. I then called you up. And the Humane Society knows the rest.

This puppy's neck was completely turned around when brought to the shelter, but after careful treatment, became well, so that it is now ready for adoption.

Teaching Kindness in the Home

By Mrs. J. M. Liggett

Secretary, Wyandotte County Humane Society, Kansas City, Kansas

NEVER in the history of the world was training in common kindness more needed than it is now. Since the great war, with its atrocious methods of slaughter and subsequent agony, a wave of barbarity has been sweeping the earth which will take years and years to overcome. Every possible effort is being made to improve conditions, yet in spite of all the forces for good, the element of destruction is encouraged in children who are taught to—

Swat the fly, poison the rat,
Shoot the sparrow, drown the cat,
And keep on killing something.

Why is our world steeped in cruelty, suffering, sin and despair? It is because the mothers of humanity have neglected their sacred duty in not developing the trait of kindness.

Children Must Be Taught

Children are not born kind—they must be taught. While it is so simple there is no instruction so neglected. The average child of tender years seldom hears the words 'Be kind,' much less is he taught the way, as parents have failed to recognize the wonderful benefits derived from humane training.

By the time a child enters school the tendencies toward selfishness and cruelty can be well developed, and the teacher's duty is to cultivate the brain, not the heart. The correction of moral defects is the most difficult, and many teachers admit they are not prepared along those lines. The churches have also evaded the responsibility of heart culture. So, with little or no humane instruction in the home, school or church, it is no wonder our poor world is torn in anguish. Neither education nor Christianity will humanize this world for the reason that their influence does not begin soon enough. Only the mothers can guide the destiny of our future citizens, because it is most essential that humane sentiments be planted in the child mind when understanding first takes place. During many years of humane work among children, I have found the counteracting influence in the home the most discouraging.

To the mothers this appeal is made for the future happiness of their children, and the training must begin in infancy. Little hands should first be taught gentleness until the habit is formed. The mother who encourages her little ones to perform little acts of kindness and love is going to reap a harvest of comfort and joy in after years.

Letters following a week of kindness in a large school pronounced it the happiest week of their lives. One small writer declared it was right to be kind to the ant or the elephant. The following comment came from one of the teachers: 'I regard the observance of kindness week the best thing we have done in character building, and what matters anything else if the heart is not right?'

The Parent Teachers' Association in our public schools affords one of the best fields for the introduction of humane

teachings. Frequently these mothers attend the meetings with babes in arms. Suggestions can be made that will not only include the children of school age but the infant as well. Ask them if they do not find that the baby just beginning to notice will pass over several people and bestow smiles upon some one further away and the person thus honored will invariably prove to be one who loves children and animals and is just and kindly in all relations in life. Since the infant has a peculiar faculty of sensing the spirit of kindness, why not surround him with it by teaching and example?

Hard to Reach Parents

The greatest difficulty is found in reaching the mothers and fathers, who, through ignorance, poverty or lack of time, never avail themselves of the opportunities for improvement. What we need are compulsory schools for parents. Our government could make no better investment for the welfare of its people than by establishing institutions where prospective parents would be required to obtain the knowledge necessary properly to rear our future men and women. What is more pitiful than the poor, wretched mother weeping over the hopeless, wayward child, taking all the blame because her ignorance and unfitness caused the first wrong step to be taken? The mother is the child's natural guide, and, like the trailing vine, she may train him as she wills. She can follow no better course than developing the kindly emotions so necessary to reach moral perfection.

Nothing interests children more than animals, and there lies the opportunity for practical lessons in kindness—if taught to be gentle with the dumb creatures about them, they are certain to be kind to each other and more susceptible to other good influences. How easy to claim a child's attention with stories of animal life, how they love and care for their young, and the ways in which they show their joy and pain.

One busy mother kept her children amused for hours by placing a pinch of sugar near an ant hill. The little ones watched gleefully the industrious insect

and learned many useful lessons of lasting benefit.

Many men and women of mature years realize the common sense of kindness to animals, but they frequently admit they cannot find the pleasure and enthusiasm in protecting them that they might have experienced had they been given opportunities of understanding the humane cause during their early years. An English lady, who is an officer of the Equine Defence League, says that she does not find any hardship in defending horses, or in working for them, and she explains 'My first memory is of being carried to the stables to see a wee, new horse that had appeared by its mother's side during the night. I knew that they held each other in the same regard that I felt for my mother and that my mother felt for me.'

The most common mistake made by parents is in giving their boys guns, swords, traps, whips, etc. I would include the fishing rod, but find that many people who are very humane in other respects consider fishing a harmless and useful way for children to put in time. Sad experience has shown that humane sentiments cannot be instilled into youths who own instruments made to torture and kill. A little boy when scolded for shooting a bird said: 'It is not my fault; what are guns made for?'

Neither should children be encouraged to destroy pests. That task can be assumed by mature hands. A child's sympathies become too easily hardened, and the careful parent will oppose such harmful influences.

To neglect the proper guidance of children along these lines is to rob them of future opportunities for usefulness. May the day soon come when no mother will be willing to take chances with her child's future, when she will begin early to teach him it is cowardice to inflict pain upon anything weaker than himself, and that he must protect the helpless. When that time arrives we can truthfully claim we are civilized and worthy to hold dominion over all things.

Naturally we cannot ask a mother to teach her child kindness to animals by

harsh and unkindly methods toward the child, nor can we say one word for the animal without presenting a strong plea for the child himself. Often misguided parents will argue that a kind disposition may be desirable in a girl but might tend to weaken a boy and cause him to become cowardly and effeminate. To disprove that fallacy one has only to study the lives of the great men most honored and beloved. Their gentle, kindly traits gave them the strength of character necessary to execute the deeds of bravery resulting in historic fame.

The safest course is always the best and wisest, and we cannot afford to reject any plan which promises to reduce the crime, and misery which prevail. Children have a right to know the happiness derived from kindness, and the least we, their guides, can do, is to show them the way. Surely we can endow them with no greater gift than this.

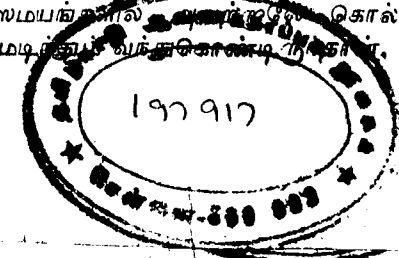
மிருகங்களை நாகரிகப்படுத்தும் வழி.

(சேசம்தீர்த்தானிக்குறிப்பு)

‘ஸர்க்கஸ்’ கம்பெனிகளிலே புலி, கிங்கம், யானை, காடி முதலிய காட்டு மிருகங்களைப் பூனைக்குட்டிகளபோலே பழக்கி வைத்து விடுகிறார்கள்,

“கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்தலாம்; காடி, வெம்புலி வாயையும் கட்டலாம்; ஒரு சிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்; கட்ட செவி யெடுத்தாட்டலாம்;”

என்று தாபுமானவரும் சொல்லியிருக்கிறார். மனுஷ்ய சரித்திரம் எழுதப்படத் தொடங்கிய காலத்தின் முன்னே, மனிதருக்கிடையே எழுத்துத் தொழில் பழக்கப்படத் தொடங்கிய காலத்திற்கும் வெகுகாலம் முன்னரே; மனிதர் மற்ற மிருகங்களுடன் போராடிப் போராடி, வென்றுவென்று தம் மேன்மையை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு விட்டனர். காட்டில் மனிதன் சிழுவ்குள்பறித்து உண்ணப்போன விடத்தில் தனியாகவும், மற்ற மனிதருடனும், தனிப்பட்ட அல்லது கூட்டமாக வந்து நின்ற காட்டுப் பன்றிகளுடன் போராடி அவற்றைச் சில ஸமயங்களில் வென்றும், சில ஸமயங்களில் அவற்றைக் கொல்லப் பட்டு மடித்துப் போனவர்களையும் காண்க.

கடைசியாகக் காட்டுப்பன்றிக் குலம்தோல் வியை அங்கீகரித்துக் கொண்டது. இங்ஙனமே, கணக்கற்ற கணக்கற்ற கணக்கற்ற துஷ்டமிருகங்களுடனும் பாம்புகளுடனும் போராடிப் போராடி, மண்ணுலகத்தின் மீது மனிதனே அரசனாகவும், மற்றைய ஜந்துக்களெல்லாம், இங்கு வாழ்வதற்கு இயற்கையுரிமையிலலாத (அதாவது மனிதக் கூட்டத்தார்) இஷ்டப்பட்டு உயிர்தரித்திருக்க இடங்கொடுத்தால் உயிர் வாழலாம் இல்லாவிட்டால் ஜீவித்திருக்கும் பாத்யத்தை அவற்றுக்கில்லையென்ற (மஹா நீசத்தண்டனை மனிதஜாதியால் விதிக்கப்பெற்ற) அடிமைக் குடிகளாகவும் ஏற்படும் நிலைமை யுண்டாயிற்று. இவற்றுள்ளே மனிதனைக் கொல்லக்கூடிய வலிமை படைத்தன சில குலங்கள் மனிதனற கொல்லப்பட்டதக்க, மனிதனைக் காட்டிலும் பலம் குறைந்த ஜந்துக் குலங்கள் கணக்கற்றன, கணக்கற்றன, கணக்கற்றன பல்பல, பற்பல, பலபல, பலப்பல.

இத்தனை ஜந்துக்களையும் மனிதன் தந்திரத்தால் அடிமைப்படுத்தி விட்டான். தீயின் பலத்தால் மனிதன் மிருகங்களை ஜயித்தான். கை பலத்தால் ஆட்டைக் கொன்றான். வில் பலத்தால் புலியைக் கொன்றான். தீயின் பலத்தால் யானையையும் சிங்கத்தையும் வென்றான்.

முன்னொரு காலத்தில் சிங்கக் குலத்துக்கும் மனிதக் குலத்துக்கும் சொற்பபோராட்டம் நிகழ்ந்தது. சிங்கக்குலம் தோற்றுவிட்டது. சிங்கத்தின் புஜபலத்தையும் வீரத்தன்மையையும் மனிதன் தீயின் சத்தியால் வென்றான். இயற்கை தன் ரஹஸ்ய சக்திகளின் ஒன்றை மனிதனுடைய தந்திரத்துக்கு வெளிப்படுத்திற்று. இத்தனை கோடி, கோடி, கோடி மிருகங்களுக்கும் இதர ஜந்துக்களுக்கும் சேர்ந்து பூமண்டலத்தில் ஜீவலோகம் உற்பத்தியான கோடானு கோடானுகோடி வருஷங்களுக்கு முன்பு முதல் இன்றுவரை திகழ்ந்திருக்கும் தந்திரம் தெரியாமல் போய் விட்டது.

தீ இரண்டு சிக்கி முக்கிக் கல் துண்டுகளை ஒன்றுக்கொன்று தட்டினால் தீ உண்டாக்கி விடலாம். இத்தனை கோடானுகோடி அடிமை ஜந்துக்களுக்கும் இன்றுவரை இந்த ஸாதாரண யுக்தி புலப்படாமல் போனது வியப்புக்குரிய செய்தியன்றோ? இதுபற்றியே

முற்காலரிஷிகள் தீயை முதற்கடவுளாகப் போற்றினர் போலும்! மனிதனுக்கு இங்ஙனம் கிடைத்த வெற்றியையும் பூமண்டலாதிபத்தியத்தையும் அவன் நியாயமான வழியில் உபயோகப்படுத்த வில்லை. குடிகளைப் பட்டினி போட்டு விட்டு தான் தீர்வை கமந்து வாங்கித் தன் வயிற்றில் அஜீரண முறப் புதைக்கும் கொடுங்கோ லரசனைப்போலே தன் குடிகளாகிய மிருக பகி கீடங்களில் பலவற்றைத் தின்று பிழைக்கும் ஈன வழக்கத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கிறான். மனிதன் செய்யும் அநியாயங்களில் மாம்ஸபோஜனமே மிகவும் இழிவான அநியாயமென்று என் புத்திக்கு நிச்சயமாகப் புலப்பட்டிருக்கிறது.

மனிதன் செயயக்கூடிய பாபங்களைத்திலும் இதுவே மிகக்கொடிய பாவமென்று என் புத்திக்கு ஐயந் திரிபற விளங்கியிருக்கிறது.

மிருகங்களை நமக்கு ஸகாயங்களாக வைத்துக்கொண்டால், அவற்றால் எண்ணிறந்த பயன்க ளெய்தலாம். அவற்றை நாம் அடிமைகளாக்கி விட்டோம். ஒரு ராஜா தன் குடிகளை அடிமைகள்போல் நடத்துகிறான். அவர்களுக்கு நல்ல சோறு கிடைக்காமல் தீர்வையை உறிஞ்சுகிறான், அவர்களுக்கு ஸ்வதந்திரம் கொடுக்கவில்லை. நாகரிகமாகக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. மற்றொரு ராஜா தன் குடிகளைத் தனக்கு ஸமான அந்தஸ்துடையவர்களாக மதிக்கிறான். கொஞ்சமாகத் தீர்வை வாங்கிக்கொண்டு குடிகளுக்குச் சோற்று பயமில்லாமலும், பஞ்ச மரணங்களில்லாமலும், காப்பாற்றுகிறான். அவர்களுக்கு எல்லாவித மனுஷ்ய ஸ்வதந்திரங்களும் ஜீவாதார உரிமைகளும் கொடுத்து மேன்மைப் படுத்துகிறான். கல்வி, காட்சி முதலிய பல்வகைப்பயிற்சிகளாலும் அவர்களை எல்லா விதங்களிலும் எப்போதும் நாகரிகப்படுத்த விரும்புகிறான்.

முதல் சொன்ன ராஜாவுக்கு ஏதேனும் ஆபத்துக்காலம் நேரிட்டால் அப்போது அவனுடைய குடிகள் எல்லா விதத்திலும் பயன்படமாட்டார்கள். அந்த ஆபத்தை ஸகல விதங்களிலும் மிகுதிப்படுத்த முயற்சி செய்வார்கள்.

இரண்டாவது சொன்ன ராஜா, தான் குடிகளை நடத்தும் நேர்மையினாலேயே மிகவும் பயம் பொருந்தியவனாய், எவ்வித ஆபத்துக்கும் உட்படாமலே நல்வாழ்வு வாழ்ந்திருப்பான்.

மனிதன் மிருகங்களாகிய தன் தோல்வியற்ற, குடிகளின் விஷயத்திலே இரண்டாவது சொன்ன ராஜாவைப்போல் நடந்து கொள்ளாமல் முதல் சொன்ன ராஜாவைப்போல் நடந்துகொண்டு வருகிறான். மிருகங்களும் பரஸ்பரம் தின்னுகின்றன என்பதைச் சில மனிதர் தாம் செய்யும் மாம்ஸ போஜனத்துக்கு ஆகாரமாகச் சொல்லுகிறார்கள். “யதா ராஜா, ததா ப்ராஜா” “அரசனெப்படியோ அப்படியே குடிகளும்” அரசனே குடிகளைத் தின்றால், குடிகள் தம்மால் இயன்றவரை பரஸ்பரம் கொன்று தின்னும் விடுவார்களா?

மிருகங்களை ஸர்க்கல் கம்பெனியில் பழக்கிவரும் மாதிரியைப் பார்த்தால், அவற்றின் உதவியைக்கொண்டு நாம் எத்தனையோ புதிய, புதிய விதங்களில் கார்ய ஸாதனைசெய்து கொள்ள வழிகள் கண்டு பிடிக்கலாமென்பது விளங்குகிறது.

அவற்றைத் துணைவர்போல நடத்தி மிகவும் வலிய வாழ்வு வாழ்வீர்களா? அன்றி, அவற்றை அடிமைகளாக நடத்தி வருத்துவீர்களா? மனிதர்களே, உங்களுக்கு எந்த வழி ஸம்மதம்?

உண்மையாக அவற்றை நாகரிகப் படுத்தி அவற்றால் வாழ்வைப் பல துறைகளிலும் அதிகப் பயன்படச் செய்து கொள்ள விரும்புவீர்களே யானால், அதற் கொரே மார்க்கந்தா னிருக்கிறது. அதாவது: அன்பு.

பூச்சிபுழுக்களைக்கொல்ல ஏற்பாடுகள்.

எண்ணிறந்த ஜீவராசிகள் ஈசவரனால் பூவுலகில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை எங்கும் அணுவுக்கு அணுவாய் வியாபித்திருப்பதைத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடிகள் கொண்டு பார்க்கலாமே யொழிய வெறுங்கண் களுக்கு அவை புலப்படா. அவ்வித விரோதமான பிராணிகளின் தொகுதிகளின் சிருஷ்டியிலிருந்தே நாம் ஈசவரனின் மகிமையையும் அவனுடைய அதிபற்புத சக்தியினையும் ஒருவாற்றினறியலாம்; அவன் சிருஷ்டித்துள்ள பிராணிகள் பலவற்றினால் உலகத்திற்குச் சாதகமுண்டு, பாதகமுமுண்டு. அச்சாதக பாதகங்களைச் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி மிக் கோரே அறியவல்லவரா யிருப்பர்.

இப்பிராணிகளில் பறப்பனவாயும் ஊர்வனவாயும், இன்னும் பலவித இயக்கங்கள்

கொண்டனவாயும் பல இருக்கின்றன. அவை உலகத்தில் வயல்களிலும், பழத்தோட்டங்களிலும் நந்தவனங்களிலும், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களி லிருந்தும் இனிமையாய் உயிர் வாழுகின்றன. இப்பூச்சிகள் பறவைகள் புழுக்கள் சிலவேளைகளில் செடிகள் கொடிகள் முதலியன விருத்தியாவதற்கும், சில அழிவதற்கும் காரணமாகின்றன. வயல்களிலும், வீடுகளிலும் பழத்தோட்டங்களிலும் சில பூச்சிபுழுக்கள் அவற்றின் நாசத்திற்கும் பல வேளைகளில் காரணமாகின்றன. வீட்டிலிருப்பன சிலவேளைகளில் தொற்றுவியாதியைக்கொண்டு சோத்து மனுஷசமூகத்தை நாசஞ் செய்கின்றன. சில பூச்சிகள் புஸ்தகத்தொருகுகளிற்புகுந்து அவற்றை நாசம் செய்கின்றன. சில பூச்சிகள் வீட்டுமிருகங்களின்மேல் பரவி அவற்றிற்கு வியாதியை யுண்டுபண்ணுகின்றன. ஆகவே இவைகளின் கேமத்தைக் கருதி பழத்தோட்டக்காரரும் விவசாயப் பண்ணையாளர்களும், புஸ்தக சாலையாரும் மனிதசமூகத்தின் கேமங்கருதி உழைப்பவர்களும் இப்பூச்சிகளைத் தத்தமால் இயன்ற வளவு பலவித உபாயங்கள் தேடிக் கொண்டு குவித்துவிடப் பிரயத்தனப்படுகின்றனர். அப்படியே மருந்துகள், மாயங்கள், மந்திரங்கள் முதலியன மூலமாய் வெருவேலேசெய்து சித்தியடையவும் அடைகின்றனர், சில பூச்சிகளை விசுவாமித்திரமந்திரம் என்று சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களை வாதுலகோத்திரத்தி லுற்பவித்தவர் வாயினால் சொல்லத்தகுந்த மந்திரப் பிரயோகம் செய்து ஒழிக்கப் பார்க்கின்றனர். இப்பூச்சிகளையும் புழுக்களையும் முன்னம் விசுவாமித்திர மகரிஷியே பிரமசிருஷ்டிகள் ஒவ்வொன்று விரோதமாய் உண்டாக்கினதாகவும், ஆகவே அவரது ஆஜ்ஞையிருந்தால் அவை விலகிற்றகுமென்றும் கொண்ட சித்தார்த்தப்படி அம்மந்திரப் பிரயோகம் செய்து பார்க்கின்றனர். அப்படிச் செய்த சிலவேளைகளில் அம்மந்திரத்தினால் மாங்காய் விழுவதுண்டு; சில வேளைகளில் பிசுபிப்போவது முண்டு. அதன்றி இப்பூச்சிகள் சேரும் பல விடங்களினின்றும் அவற்றையோட்ட மருந்துகள் பிரயோகம் செய்து அவற்றை வெருட்டப் பிரயத்தனப்படுவது முண்டு. நம்வீடுகளில் கொல்லைப்புறங்களில் அவரை, வெண்டை கொத்துஅவரை முதலிய செடிகள்

வைத்துப் பயிர்செய்யும்போது ஒருவித பூச்சிகள் அவற்றின்மேல் விழுந்து அவற்றை மூலா ஹானி செய்ய உத்தேசிக்கும்போது, அவற்றை யொழிக்க நாம் நம்விட்டு அடுப்புகளிலெரித்த சாம்பல்களை அவற்றின் கொண்டு வந்து தூவுவது வழக்கம், இன்னும் சுண்ணாம்பினைக் கரைத்துக்கொண்டு வந்து தெளிப்பதன்மூலம், இன்னும் கார்த்திகை மாசத்துக் கோவில் சொக்கப்பாளையங்களில் எரிந்த குறைக்கொள்ளிக்கட்டைகளைக் கொண்டு வந்து அவற்றின்மேல் போடுவதுண்டு. இவற்றினாலெல்லாம் அப்பூச்சிகள் சில இடம் விட்டுப்போய் விடுவதாகவோ அல்லது நாசமாய்ப் போய் விடுவதாகவோ ஞாபகம், அப்படிச் செய்த சிலவேளைகளில் இப்பூச்சிகள் போர்விடவும் செய்கின்றன. அப்படிப் போவதனால், நாம் சாம்பலிலும், சுண்ணாம்பிலும் இதைக்கொள்ளிக் கட்டையிலும் ஏதோ கடுமையான விஷம் இருந்து அவற்றை ஒட்டிவிட்டதாகவோ கொண்டுவிட்டதாகவோ நினைக்கும் படியாயிருக்கிறது.

இதன்மேல் வேறு சாஸ்திரிய மருந்துகள் சிலவும் சம்பகாலத்திற்குள்ளாக ரஸாயனசாஸ்திரிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு இப்பூச்சிகளைக் கொல்ல உபயோகப்படுகின்றன. இம்மாதிரியான சாஸ்திரியமான மருந்துகள் இந்தியாவில் அநேக காலமாகச் செய்து உபயோகப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒருகால் ஜீவகாருணியமேலிட்ட இந்தியா அப்போது இப்பிராணிகளை வதைக்க இஷ்டமில்லாதிருந்திருக்கலாம். ஏறம்பு, ஈக்கள், கொசுகள் மூட்டுப்பூச்சிகள், செல்லுகள் போன்றவை இக்காலத்தில் வெகுவாய் உட்புகுந்து மனிதசமூகத்தினரிலும், வீட்டுப் பிராணிக் கூட்டங்களிலும் விசேஷ தொந்திரவை சகிக்க முடியாமல் செய்து வருகின்றன. ஏறம்புகளைக்கொல்ல, இப்போது சில வீடுகளில் கிரோசின் எண்ணெயை அவற்றின் வளைகளில் ஊற்றிவரத் தொடங்கியதில், சிறிது இந்த ஏறம்பின் தொந்திரவு மட்டுப்பட்டேயிருக்கிறதென்று சொல்லும்படியான யிருக்கிறது. ஆனால் வயல்களிலும் மற்ற இடங்களிலிருந்தும் தொந்திரவு கொடுக்கும் பிராணிகளைக் கொல்லுவதற்கு ஏற்பட்ட மருந்துகள் பலவேளைகளில் அதிகம் விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டியிருக்கின்றன. அவைகளெல்லாம் தற்போது ஐரோப்பியர்களாலும் பிற

ராலும் காப்பித்தோட்டப் பயிர் தேயிலைத் தோட்டப் பயிர்களிலும் உபயோகமாகி வருகின்றனவே யொழிய வேலிடங்களில் அவை உபயோகமாகி வருகின்றன என்று சொல்லுவதற்கில்லை. வீடுகளில் உத்தரங்களிலும் பிறவற்றிலும் கரையான்கள் என்னும் வெள்ளெறும்புகள் புகுந்து வீட்டுக் கட்டடங்களை யழிக்கின்றன. அவற்றைக் கொல்லுவதற்காக மரத்தார் எண்ணெயும் சிலவேளைகளில் நிலக்கரிக்கிலும் உபயோகமாகின்றன. சில பூச்சிகள் வீட்டில் மனிதரின் வேஷங்களையும், சிலவேளைகளில் அவர்கள் புத்தகங்களையும் புகுந்து நாசம் செய்கின்றன. இம்மாதிரியான பூச்சிகளைக் கொல்லப் புதுப் புது மருந்துகளை இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் செய்கிறார்கள். இம்மருந்துகளை விவசாயப் பயிராக்குந் தேசங்கள் முதலிய விடங்களில் தெளிக்கத்தக்க யந்திரத்தையும் அவர்கள் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

பொதுவாய் வயல்களின் இலைகளின்மேல் உட்கார்ந்து வெட்டுக்களிகள், வண்டுகள், வண்ணத்திப் பூச்சிகள் முதலியன அவற்றை யுண்ணுகின்றன. அப்படியுண்டு அதனை சமூலமும் பட்சித்து விடுகின்றன. இரண்டாவது வகையில் மூட்டைப்பூச்சி, கரப்பான், இவை போன்றவைகள் இலைகளிலும் செடிகளின் வேர்களிலும் போய்ச் சேர்ந்து அச்செடிகளைப் பாழடித்து விடுகின்றன. முதல் வகைப் பிராணிகளைக் கொல்ல வைத்திருக்கும் மருந்தைத் தோட்டக்காரர் செடியின்மேல் தடவிவைக்க இப்பிராணிகள் இதனை யுண்டு பிராணனை விடுகின்றன. மற்றஜாதிப் பிராணிகளின்மேல் ஒருவகைப் பொடியைப் போட அப்போது அவற்றின் தோல்கள் நாசமாகி அநேகவழியாய் அவை வம்சநாசமாகின்றன. இவை எப்படி இப்பிராணிகளுக்கு மாண்புபந்தை யுண்டுபண்ணி விடுகின்றதோ அவ்வாறே மனிதசமூகமும் ஆடுமாடுகளின் சமூகமும் இம்மருந்தை யுட்கொள்ளின் பிராணைபுத்து நேரினும் நேரலாம். ஆகையால் இம் மருந்தை யுபயோகப்பவர் ஜாக்கிரதையாய்த் தான் கையாளவேண்டும். இந்தியாவிலுள்ள பழத்தோட்டங்கள் வயல்கள் முதலியவற்றின் நிறைந்திருக்கும் பூச்சிகளைக் கொல்லுதற்குத் தேவையான மருந்துகள் வேண்டுமென்று இந்தியர்கள் அநேகர் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் இந்தியாவில் சாஸ்திர ரீதியில்

செய்யப்பட்ட மருந்துகளை உபயோகித்தல் எளிதில் சாத்தியமாகக் கூடியதாயிருக்கவில்லை, இவைகளெல்லாம் பரிகை பார்க்கப்பட்டுக் கடைத்தெருக்களில் விற்பனைக்குக் கொண்டுவரப்படினும் விலைவாசிகள் முதலியனவற்றை உத்தேசித்து ஜனங்களால் பெரிதும் வாங்கி உபயோகப்படுத்தப்படவில்லை. இம்மருந்துகளெல்லாம் இந்தியப் பொருள்களால் இந்தியாவிலேயே செய்யப்பட்டால் லது சுலபமான விலைக்குக் கிடைக்காது. ஆனால் இந்த மருந்துகளைத் தெளிக்கும் யந்திரங்கள் இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் செய்யப்பட்டு விற்பனைக்கு வருகின்றன. அவை நல்லவையாயும் சுலபமான விலைக்கும் அகப்படுகின்றன. இம்மருந்துக் கொல்லும் காப்பித் தோட்டங்கள், தேயிலைத் தோட்டங்களில் உபயோகிக்கலாய்க்கா யிருக்குமேயன்றி இந்தியாவில் பயிர்விளை நிலங்களில் உபயோகிக்கப் பெரிதும் தகுதியாயிராது, பூச்சிக்களைக் கொல்லக்கூடிய எல்லாவித மருந்துகளும், இந்தியாவில் சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் விலைக்கு அகப்படும். வெட்டுக்கிளி, வண்ணத்திப்பூச்சி, வண்டுகள் முதலியவைகள் செடிகள் முளைக்கும்போதே முளைகளையும் இலைகளையும் கடித்துப் பூண்டற்றுப்போகும்படிச் செய்யும் வல்லமையுள்ளது. மூட்டுப் பூச்சிகளுக்கு இன்னும் இந்த ஜாதிப் பூச்சிகள் பல இலைகள் குருத்துக்கள் முதலியவற்றில் போயுட்கார்ந்து அவற்றின் சாரத்தைக் கிராகியம் செய்து அவற்றை மூல ஹானி பண்ணிவிடுகின்றன.

மாமரம், கிச்சிலிமரம் போன்ற மரங்களில் அநேக பூச்சிகள் புகுந்து, தொந்திரவு கொடுத்து வருகின்றன. இப்பூச்சிகளைக் கொல்லவும் கந்தகம் முதலியன சேர்த்து கிரோசின் எண்ணெயுடன் கலந்து அம்மரங்களில் அடிப்பாகங்களிலும் இன்னும் சிலவற்றிலும் தடவ, பூச்சிகள் நாசமடையும்.

எலிகளும், முட்பன்றிகளும் பழமாங்களை பலவிதங்களில் நாசம் செய்கின்றன. இவைகளை நாசம் செய்யப் பலவித முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. எலிகளில் சில, நிலங்களில் வசிக்கின்றன. இவைவசிக்கும் பூமிகளில் இதன் வளைகளில் ஒன்றைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு மற்றவைகளை பெல்லாம் அடைத்துவிட்டு ஒன்றில் புகையை உண்டு பண்ணி எலிகளெல்லாம் திக்குமுக்காடிச்

செத்துப்போம், இதே தினுஸான காரியங்களைச் செய்து முட்பன்றிகளையும் கொல்ல நேரிடுகின்றது. இது தவிர எலிகளையும், முட்பன்றிகளையும் கரும்புக்கழிகளிலும் வாழைப்பழத்திலும் விஷம் தடவிப்போட்டுக் கொல்லுகிறார்கள். இன்னும் எலி பிடிக்கும் யந்திரங்களின் மூலமாயும் எலிகளையும் பன்றிகளையும் கொல்லுகிறார்கள். இவ்விருபிராணிகளும் ஒரேவிடத்தி் விருப்பதாயிருந்தால் அவைவரும் வழிகளில் கந்தகத் திராவகத்தையும், தாரையும் கலந்துவைக்க அப்பிசின்போன்ற பதார்த்தங்களில் கால்கள் சிக்கி அகப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றன. ஆனால் இப்படி அவைகளைத் துன்பத்திற்குள்ளாக்குவது ஜீவகாருணிய மற்றதாகும்.

பூசணிக் செடிகள் பரங்கிச் செடிகள் வெள்ளரிக்காப் மூலம்பழச் செடிகளில் பல வித ஈக்கள் புகுந்து அவற்றைப் பாழ்படுத்துகின்றன. இப்படிப்பட்ட பூச்சிகளைப் பழங்களினின்று நீக்க காரியசம்பந்தமான திராவகத்தில் சில அளவு நீர் சேர்த்து அப்பழங்கள் உற்பத்தியாயிருக்கும் ஸ்தானங்களுக்குருகிலுள்ள இலைகளிற் மெளக்க, அப்பூச்சிகள் நாசமடையக்கூடும்.

இப்படித் தெளிக்கப்பட்ட திராவகத்தினைப் பழத்திலுள்ள பூச்சிகள் உட்கொண்டு உயிர் மாய்கின்றன.

ஏறம்புகள் சில வேளைகளில் மாங்களிற் சேர்த்து மரத்தண்டை வருகிறவர்களைப் பாய்ந்து கடிக்கும் தன்மையுடையன. இவற்றில் ஒருவித செல்லெறும்புகள் மிகப் பேர்பெற்றன. அவைகள் இலைகளினைச் சேர்த்துக் கூடாக்கட்டிக்கொண்டு அவற்றினை யுண்டு உயிர்வாழுகின்றன. இவ்வெறும்புக் கூடுகளின்மீது சூடான வெந்நீரைத் தெளித்தும் கிரோசின் எண்ணெயைத் தெளித்தும் ஏறம்பை அகற்றவேண்டும். இன்னும் அவைகள் கூண்டையும் வெந்நீரைக் கொட்டிப் பிரிக்கவேண்டும்.

மலைப்பிராந்தியங்களிலுள்ள சிறு பூண்டு கள் நத்தை முதலிய ஊரும் ஜெந்துக்களால் பாழ்படுகின்றன. இப்பூச்சிகளை யடக்கிக் கொல்ல, வாஸ்தூள்களை பினைல்மருந்தில் சம்பந்தப்படுத்தித் தெளிக்க வேண்டும். பினைலுடன் தீர்த்தமும் கலந்துகொள்ள வேண்டும்.

பூமியிலேயே இருக்கும் சில சிவந்த ஏறம்புகளும், கரையான் போன்ற வெள்ளெறும்புகளும்,

களும் மேல்வந்து பூண்டுகளைத் தின்று அழிகின்றன. இப்படி அழிக்கப்பட்டு வருகிற செடிக்கு செவ்வைப்படாத கிரோசினுபிலை உபயோகிக்க அச்செடிகள் முன்னைய பழைய ஸ்திதியை யடையலாகும்.

இப்படியாகக் கொசுக்கள் எறும்புகள் பல வகைத் தொந்திரவினை வீட்டிலிருந்து அளிக் கும் எறும்புகள் முதலியவற்றைப் பலவித மருந்துகள் முதலியன கொண்டு அழிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டிருப்பார்கள், ஜீவகாருணிய முடையவர்கள் இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் அவற்றைப் பலவகை யில் இயிசை செய்பாமல் விலக்கித் தம் காரியங்களைச் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

வர்த்தமானக் குறிப்புகள்.

1. கூகை குழறல்:—கூகை என்பது கோட்டான் என்று பொருள்படும். இந்தக் கோட்டான் இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் துஷ்டப்பிராணி. இது இறக்கைகளையுடைய பறவை, இந்தப் பறவையின் சப்தம் கேட்கக் கர்ணகரோமாயிருக்கும். இது மனுஷர் கண்ணுக்கெட்டாத அவாந்தாமான காடுகளிலும் மலைக் குகைகளிலும் வசிப்பதே மேன்மை. இது மனிதர் வளிக்கும் இடங்களில் எவ்விடத்தில் வந்து கத்துகிறதோ, அந்த விடத்தில் எட்டுநாட்களுள்ளோ, அதேதினத்திலோ ரிமிஷத்தினிலோ மனிதர் சமூகத்திற்கு அராத் தம் நேரிட்டு விடுகிறது. அது கூ! கூ! என்று கோரமான சத்தமிடுகிறது மனிதர்க்குப் பயங்கரமாயிருக்கிறது. பின்னால் குத்திச் சுடு வெட்டிப் புதை என்று பொருள்படும்படியாகப் பெருந்த சத்தத்தை ஊறலாய் இடுகிறது. இது சத்தமிடும் சமயம் இரவு 12-மணி முதல் 2-மணி வரையில்தான். இப்பறவை தான் உட்காந்துகொண்டிருக்கும் ஸ்தானத்தை விட்டு வேற்றிடம் போகவேண்டியதற்காக உரத்து நாராயண நாராயண என்று சத்தமிடுவார்கள். இந்த சத்தம் அதன் காதில் நாராசம் காய்ச்சி விட்டதுபோல விருக்குமோ என்னவோ, இந்தச் சத்தம் அதின் காதில் ஏறிய தகூணம் அஃது அவ்விடம் நிற்காமல் பயந்தாடி விடுவதனால், ஜனங்கள் சிறிது பயந்தெளிகிறார்கள். இந்தச் சத்தம் இடப்பட்ட வீட்டிலோ, வீட்டிற்கு அயலிலோ ஒரு மரணம் ஏதாவது நோராமலிருக்கவில்லை.

ஒரு எலியாவது செத்துக்கிடக்க அப்பறவை பார்த்துப் போகும் அதனால்தான் ஜனங்கள் கோட்டான் என்னும் இராப்பறவையை அழிகமாக வெறுக்கிறார்கள்.

2. ஆந்தை கிளைகூட்டல்:—ஆந்தை என்பதும் இரவில் உலவும் பட்சியே. இதன் கண்கள் நெருப்புத்தணல் போன்று ஜ்வலிக்கும். இஃது இருட்டில் இருந்தாலும், இதன் ஜ்வாலையான கண்கள் இதன் இருப்பிடத்தை நன்கு தெரிவிக்கும். இவ்வாந்தைகளேனும், மேற்கூறிய கோட்டான்களேனும் வீடுகளின் கூறைகளின்மீது உட்காருதலும் கத்துதலும் ஆகாது என்று சாத்திரங்கள் கூறுமாம். ஜீவகாருணியம் மிகுதியும் வாய்ந்த ஹிந்துக்கள் இப்பட்சிகள் தம்மில்லங்களின் உச்சிகளில் வரக்கூடாதென்கிறார்களே யொழிய இவைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்றாவது, கொல்லப்பட வேண்டுமென்றாவது சொன்ன தில்லை. அதுவரையில் இவ்வகுப்பாரின் ஜீவகாருணியத்தை நாம் பாராட்டவேண்டும். இப்பிராணிகள் தம் வீடுகளின் பேரில் உட்கார்ந்தால் அதற்குத் தேவையான பிராயச் சித்தங்களைத் தம்வீட்டிற்குச் செய்து தம் வீட்டை இவர்கள் சத்திசெய்து கொள்ளுகிறார்களே யன்றி, இவற்றினைத் தூரத்திக்குண்டுபோய் இப்பிராணிகளுக்கு ஒருகாலும் ஊறுசெய்வதே யில்லை. ஆந்தை கத்துவதைக் கிளைகூட்டல் என்று கூறுகிறோம். ஆந்தைகள் பலவிதத்தில் மனிதனுக்குப் பிரயோசனமாயிருக்கிறது. விவசாய உலகத்தில் ஆந்தை செடிகளின் வேர்களில் பிடித்துள்ள பூச்சிப் புழுக்களைப் பொறுக்கித் தின்று நாசமாக்குகிறது. ஆகவே உலகத்துயிர்ப் பிராணிகள் யாவும், உலகத்து மனப்பதைகளின் உபயோகத்தின் நிமித்தமே கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து எவரும் ஜீவகாருணிய முடையோராய் விளங்கவேண்டும்.

3. பூனை குறுக்கிடல்:—பூனையினைக் கிருஷ்ணனின் அவதார மென்பர். கர்ணனிடத்தில் குந்திபோய்ப் பேசிவந்தபோது, குந்திக்குப் பால் சாரத்தாம். அப்பாலினைக் கண்ணன் பூனையுருவ மெடுத்துப்போய்க் குடித்தனராம். அப்படி குடிக்காவிடில், அப்பாலினைப் பருகிக் கண்ணன் மிகப் பலமடைந்து

பாண்டவர்களால் வெல்லப்படாது போவனும். இந்த விதமான பூனை கிருஷ்ணனின் மற்றொரு உருவமாகவே, இது பூனைக்குரியதே. இப்பூனைக்குப் பாலில் மிகவும் பிரியம். பாலுக்கும் காவல் பூனைக்கும் தோழன் என்பது பழமொழி. இப்படிப்பட்ட பூனை, ஏதாவது ஒரு காரியமாய்ப், போகையில், குறுக்கிடக் கூடாதென்பர். இஃது குறுக்கிட்டால், நினைத்துப் போகும் காரியம் கைகூடாதாம்.

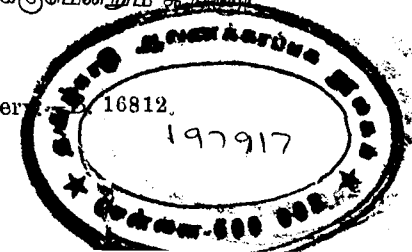
தூய்யோதனன் தன் புத்திரன் இலக்ஷ்மணனுக்குப் பலராமாது பெண்ணைக் கலியாணம் செய்யப் பேசிக் கலியாணத்திற்குச் சகல ஆடம்பரங்களுடனும் புறப்பட்டார்கள். தூய்யோதனனுடன் அவனது அருமைச் சகுனி மாமாவும் புறப்பட்டுப் போனார். இவர்கள் கலியாணத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போம்போது பூனையொன்று குறுக்கிட்டது. இந்த அபசகுனத்தைப் பார்த்தவர் ஏதோ இடையூறு நேரவிருக்கிறதென்று சொல்லிப் பிரயாணத்தை நிறுத்தப் பார்த்தார்கள். அப்போது இதன் விஷயமாய்ப் போய்ச் சகுனிமாமாவை அபிப்பிராயம் கூறுமாறு தூய்யோதனன் கேட்டான். சகுனி மாமாவும் குறுக்காய்ப் போன பூனையைத் தேடிச் சுட்டுக்கொன்று விட அது குறுக்கிட்ட பாயம் தீர்ந்து போகுமென்று புத்திமதி கூறினான். அவ்வாறே தூய்யோதனன் செய்ய ஏற்பாடு செய்து, கலியாணத்திற்குப் புறப்பட்டுத் துவாரகா நகரம் சென்றான். பலராமாது பெண் வத்ஸலை கடோர்கஜனால் அர்ஜுன குமாரன் அபிமன்யுவுக்குக் கலியாணம் செய்யப்பட்டுத் தூய்யோதனன் அவமானம் அடைந்து மீண்டு தந்தகர் சேர்ந்தான். பூனை குறுக்கிட்ட பலனைத் தூய்யோதனன் இவ்வாறு அனுபவித்ததையே காரணமாக, இப்போதும் எக்காரியத்திலும் குறுக்கிடக் கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்பூனை கண்ணன் அவதாரமென்கிறதிலிருந்து பூஜிக்கத்தக்க வஸ்துவாய்ப் பாவிக்கப்படுகிறபடியால் இந்துக்கள் இதனை எவ்விதத்திலும் கொல்லக் கூடாதென்று சாஸ்திரங்கள் பலவிதமாய்ச் சொல்லி ஜீவகாருணியம் பாராட்டுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஜீவ

காருணியத் தன்மை நம்மவர்களுள் என்றும் நிலைநின்றிருப்பதாக.

4. மாடுகளுக்குக் கசகசாபிண்ணுக்கு:—டெல்லியில் நடந்த சாஸ்திர விவசாயக் காண் பரென்ஸில் மிஸ்டர் அன்னட் என்பவர் கசகசாபிண்ணுக்கு மாட்டிற்கு மிக்க உபயோகமானதென்று ஓர் அரிய விவசாயத்தை படித்தார். கசகசாபிண்ணுக்கைக் கறவை மாடுகளுக்குப் போட்டதில் மாடுகள் நல்ல காத் திரமாயும், அதிகப் பால் கொடுக்கக்கூடியதாயும் அனுபவத்தில் தாம் கண்டதுமன்றி அந் தப்பாலும் அதிகத் தண்ணீராக வில்லாமல் ஜாஸ்தி வெண்ணெய் கொடுக்கக்கூடியதாயிருப்பதாகவும் அதில் எழுதியிருக்கிறார். இது படிக்கப்பட்டதும் கான்பூர் வாசியாகிய மிஸ்டர் பர்ட் என்பவர் இதைக் காளைமாடுகளுக்கு வைத்துப் பார்த்ததில் அவைகள் களைப் பின்றி அதிக வேலைசெய்வதாயும் இளைக்காமலிருப்பதாகவும் அறிவித்தார்.

5. பசுச்சாலை:—சமீபத்தில் டெல்லியில் நடந்த சாஸ்திர விவசாய மகாநாட்டில் மிஸ்டர் டபிளியூ ஸ்மித் என்பவர் பால் வெண்ணெய் இவைகளைச் சாஸ்திர முறைப்படி நல்லதாக எடுத்து சப்ளை செய்ய இந்தியாவில் தொழிற் சாலைகள் அவசியம் வேண்டுமென்றும் அதற்கென பசுச்சாலைகள் அமைத்து பசுக்கள் மேய்வதற்கும் அவைகளை விருத்தி செய்வதற்கும் வேண்டிய சாதனங்களை அதிகரித்து பசுக்களை வளர்க்கவேண்டுமென்றும் அவ்விதம் செய்தால் நல்ல இலாபம் கிடைக்குமென்றும் கூறி அதற்கு வேலைசெய்யும் வழிகளை கணக்குப் போட்டுக் காண்பித்தார்.

மைசூர் ஸ்ரீமான் ஏ. கோ. எக்ஸுநாராயண ஐயர் அவர்கள் பசுக்களை வளர்ப்பதால் விவசாயத்திற்கு எவ்வளவு நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன வென்பதையும் கால்நடைகளை வெளிநாடுகளுக்குப் பல காரணங்களுக்காக அனுப்பி வருவதை நிறுத்திவிட்டால் அது நம்தேசத்தின் விவசாய விருத்திக்குப் பேருதவியாக விருக்குமென்றும் கூறினார்.

24-7514

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras during the first half of the year 1921 by the Society's Agency:—

1.	Working Horses in an unfit state	...	...	...	...	85
2.	Do. Ponies do.	...	...	...	...	364
3.	Do. Bullocks do.	...	...	...	...	1,056
4.	Do. Buffaloes do.	...	...	...	...	2
5.	Do. Mules do.	...	...	...	...	...
6.	Cows ill-treated	...	...	...	...	...
7.	Calves do.	...	...	...	...	24
8.	Fowls do.	...	...	...	...	...
9.	Donkeys do.	...	...	...	...	1
10.	Goading Bulls	...	...	...	...	...
11.	Overloading	...	...	...	...	...
12.	Owners causing cruelty	...	...	...	...	31
					Total ...	1,573

1921-~~௨௨~~ முதல் ஆறு மாசங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காகச் செய்த
தண்டனைகள் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ வரிமையான குற்றங்கள் 1921-ல் முதல் ஆறு மாதங்களில் இந்தச் சங்கத்தாரால் சுண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1.	உழைக்கச் சக்தியில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வளர்த்த வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டித்த குற்றம்		95
2.	” குதிரைமட்டங்களை ”		364
3.	” எருதுகளை ”		1,056
4.	” எருமைக் கிடாக்களை ”		2
5.	” கோவேறு கழுதையை ”		
6.	பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்		
7.	கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்		24
8.	கோழிகளை ”		
9.	கழுதைகளை ”		1
10.	எருதுகளை தாற்றுக்கோலால் தூண்டினது		
11.	அதிகப் பாரத்தை ஏற்றியது		
12.	சொந்தக்காரர்களே செய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்		31
	மொத்தம்	1,573	

இந்தச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன.

The Society is supported only by Voluntary Contributions.